

Passi-ho bé amb la Companyia...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...de Tramvies

A 19 V - Núm. 201

Barcelona, 1 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

Les transformacions de la Rambla

Emoció entre els catalans d'Amèrica

Hem rebut de Buenos Aires el següent cablegrama:
B. A., 27. — Llegim premsa amb estupor notícia de que Rambla serà convertida en boulevard. Stop. Escandalitzats. Stop. Què feu, llamp de Déu? Stop. Tolereu aquest crim? Stop. Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

Pels catalans d'Amèrica
Els catalans d'Amèrica

L'endemà, rebérem aquest altre cablegrama de Buenos Aires:

B. A., 28. — Alleujats, llegim premsa que Rambla que serà convertida no és Rambla Canaletes. Stop. Ni Rambla Centre. Stop. Ni Rambla Flors. Stop. Ni Rambla Santa Mònica. Stop. Sinó Rambla Catalunya. Stop. Doneu per no rebut cable anterior. Stop. Compréu segell pro-Infància.

Pels catalans d'Amèrica
Els catalans d'Amèrica

El dia següent, rebérem un altre cablegrama de Buenos Aires:

B. A., 29.—Tranquil·litat d'ahir ha anat en orris. Stop. Ara llegim esgarriats que van a convertir Rambla en diari. Stop. Què feu, parats? Stop. Llamp de Déu, llamp de redéu! Stop, stop, stop. Recomanem protesta. Stop. Si no fa efecte, estopa.

Pels catalans d'Amèrica
Els catalans d'Amèrica

Com que no tenim diners per permetre'ns el luxe de llançar cables, hem contestat els anteriors amb una atenta lletra pel correu ordinari, amb la qual procurem tranquil·litzar els catalans d'Amèrica i prevenir-los que no s'espantin si senten a dir que la Rambla de les Flors o de les Floristes ha estat convertida en una comèdia en tres actes.

La tornada dels monstres de "Loch-Ness"

Amb la tornada del bon temps —és un dir—hem assistit a la resurrecció de les facècies de l'any passat.

Resulta que, d'una banda, un lleyataire escocès pretén haver vist el famós monstre de Loch Ness, a dos-cents metres de la costa.

D'altra banda, hom hauria assenyalat la presència de la senyora Aurea de Sarrà pels voltants del Teatre Grec de Montjuïc.

EL PACTE FRANCO-SOVIETIC

—Escolla, rus!
—Vols que vingui?
—Sí, però no em comprometés...

Història d'Espanya

LECCION 12

DINASTIA AUSTRIACA: CARLOS I (1517-1556)

91. ¿Quién era Carlos I? — Carlos I era hijo de Don Felipe el Hermoso y de Doña Juana la Loca.

92. ¿Fue Carlos I rey de España solamente? — Carlos I, además de rey de España, fue emperador de Alemania.

93. ¿Cuáles son los acontecimientos más importantes de este largo y glorioso reinado? — Los acontecimientos más notables del reinado de Carlos I son: la guerra de los comuneros de Castilla, la guerra con Francisco I, rey de Francia, y la conquista de Méjico y del Perú.

94. ¿Cómo terminó la guerra de los Comuneros? — Con la batalla de Villalar, en la que fueron hechos prisioneros y ejecutados Padilla, Bravo y Maldonado.

95. ¿Qué motivo tuvieron las

guerras con Francisco I? — La causa de las guerras de Carlos I y Francisco I fue la ambición de ambos: Francisco no toleraba otro superior a él, y Carlos no quería tener igual.

96. ¿Quién fue más afortunado? — Fue más afortunado Carlos, que hizo prisionero a Francisco en la batalla de Pavia (1525).

97. ¿Quién conquistó Méjico? — Hernán Cortés, de Medellín (Badajoz), con seiscientos hombres conquistó Méjico (1521).

98. ¿Quién realizó la conquista del Perú? — El Perú fue conquistado por Francisco Pizarro, natural de Trujillo (Cáceres) (1533).

99. ¿Qué viaje célebre se realizó en el reinado de Carlos I? — La primera vuelta alrededor del mundo. Iba al frente de la expedición Francisco Magallanes, que murió en una isla de Filipinas. Tomó entonces el mando el valeroso Sebastián Elcano, que con la nao Victoria regresó felizmente a San-

Una altra conferència del "Padre" Laburu

Madrid, 28. — Seguint el torn de conferències especialitzades del celebrat jesuïta Laburu, de les quals n'hi ha hagut de dedicades als senyors, als obrers, a les senyores, a les noies i als joves, avui n'ha dedicat una als marits. El tema, inspiradíssim, ha estat: *La psicología del toro de lidia*.

El *padre* Laburu, que ha brindat la conferència a Sant Ignasi de Loyola, ha obtingut un èxit tan clamorós que s'ha vist obligat a donar tres voltes al Coliseu mentre l'orquestra tocava el:

Fundador sois, Ignacio, y general de la Compañia real... etc.

No cal dir que li han estat concedides la cua i les dues orelles del noble animal.

D'un moment a l'altre s'esperen moltes conversions. S'han pagat contrabarreres a quaranta duros.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

El doble crim del carrer de Wad-Ras

Tal com han dit les notes que ha publicat tota la premsa seriosa de Barcelona, la policia, cada dia més preocupada amb el misteri del doble assassinat del carrer de Wad-Ras, ha canviat la direcció de les seves recerques: en lloc de buscar el mòbil del crim, per trobar-ne així l'autor, han preferit cercar l'autor i descobrir després el mòbil.

Amb aquest motiu, en els medis policíacs s'ha tornat a parlar del mòbil fantasma.

Del projecte sobre l'esterilització de les aigües.

El microbi del tifus.—I ara! Ens han pres pels anarquistes de Bordeus.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

LITERARIA

Com se sap, el poeta, crític i assagista senyor J. V. Foix és un gran apassionat de Llull.

Els seus deixebles més fidels, els joves Martí de Riquer i Joan Teixidor, són també—quin remei els toca—uns entusiastes de Llull.

L'altre dia, mestre i admiradors passaven pel carrer de Corts. Algú que els veié, féu aquesta remarcada: —Mira, allà vénen En Foix i els seus llulls de poll...

Sota el signe del conveni-veni-veni

Els contractes de l'Ajuntament no s'acaben amb els tramvies. N'hi haurà per tothom qui en voldrà

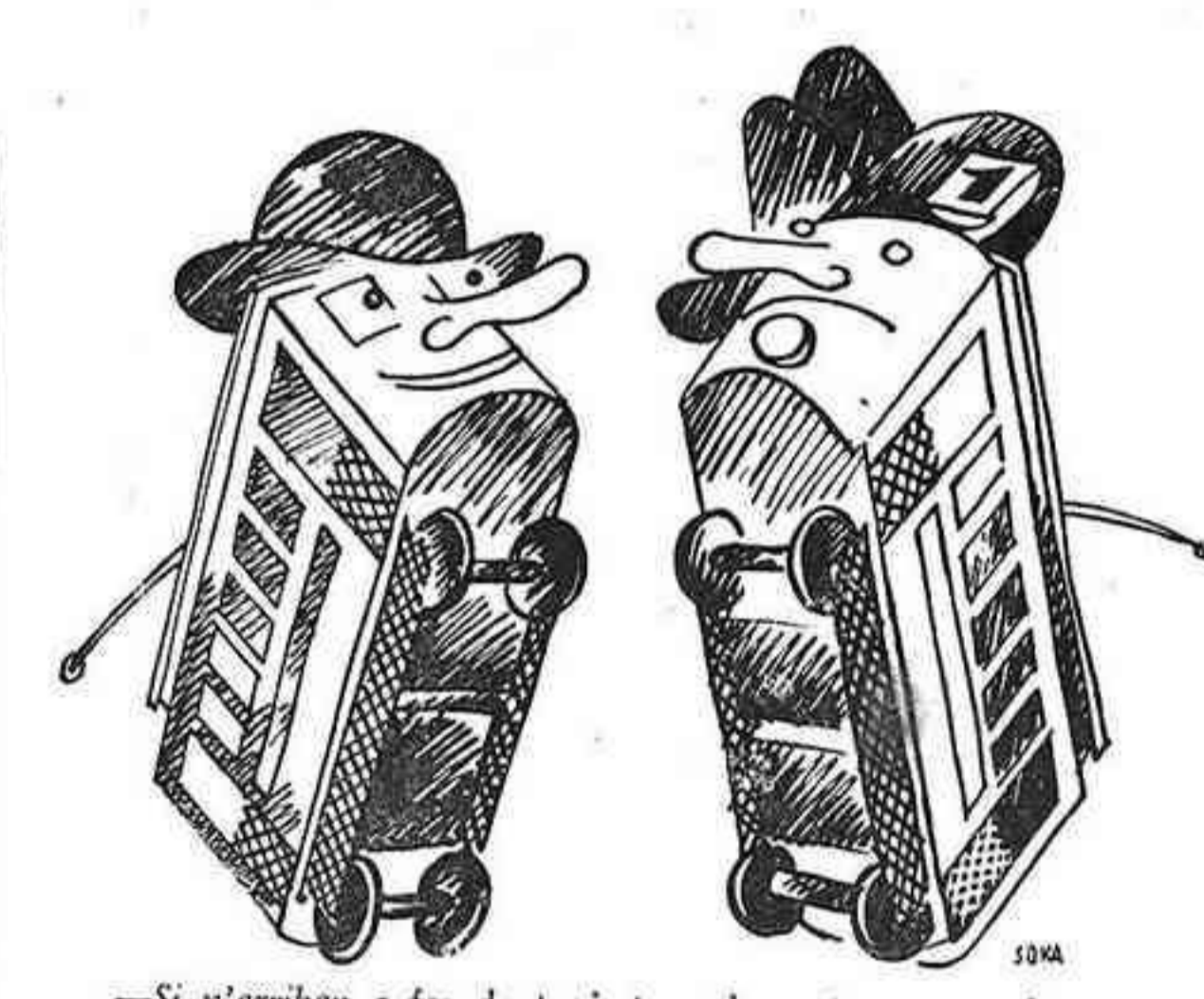
Desagradablement sorpresos per la manera com es pren la Premsa la qüestió del conveni entre el senyor Pich i Pon i la Companyia de Tramvies, hem anat a veure a aquesta darrera per veure què hi havia de cert sobre les coses que d'ella es deien.

Quan hem entrat al seu despatx, estava molt apesada.

—Ja ho veu—ens ha dit—com em tracten després de tants i tants anys de servir al públic. Tu posa línies, fes-hi córrer tramvies, cuida't de que els accionistes cobrin, cuida't de que els passatgers hi trobin uns bons rapicues, i quan a les velleses et decideixes a fer un vaitot, vénen aquests desagratats diaris i posen com un drap brut les teves amistats. I tot, per què? Perquè t'hi avens en bé de la ciutat.

—Potser voldrien...
—Sí, ja ho sé el que voldrien. El que voldrien és que el senyor Pich i Pon s'esperés cada nit a una cantonada, fes parar el tramvia, hi pugés i un cop dalt hi tirés líquids inflamables i ens els anés cremant. Això voldrien. Arruïnar aquesta pobra i vidora del públic i que les senyores i els joves sin; però això no pot ésser, ni serà, perquè les autoritats estan al costat nostre i nosaltres al costat del públic.

—Però, si és la Premsa la que, segons ella, hi està.
—La Premsa! Quina una. Abans sí que hi estava, que no costava a penes gens de tenir-la al costat meu, que he estat sempre al costat de les autoritats. Però ara! Ara és intractable! Figuri's que fins *La Veu* diu que jo no he d'acceptar el conveni.
—I vostè, què farà?
—Què he de fer, pobra de mi? De moment, provar encara el vell lema «dividendo venceris», i si no va bé, fer-ne un altre.
—I aleshores, quin lema agafarà?
—Lema? el mateix sempre; el que farà serà un altre conveni.
—Ah, en farà un altre? I, com serà?
—Ui, jove, que va de pressa! Ja en tinc prou de convenis publicats abans d'ésser firmats. Ara hem d'anar a la segura.
—Ah, vostè i jo?
—Vostè? I ara! Què s'ha pensat, jove? En dir hem vull dir els que firmarem.
—I vol dir que...
—Res, res; no hi ha res a fer. Que no té passió de tramvies, vostè?
—Sí, senyor.
—Doncs si m'entén, entesos, i si no, vingui el passí.
—Comprenem; vol dir que el bé de la ciutat recomana la màxima discreció.
—Vostè ho ha dit, jove.
En arribar a la Redacció, en un magnífic cotxe de la línia núm. 1 de l'esplèndid servei de tramvies urbans, expressarem els nostres

—Si n'arriben a fer de projectes a la nostra esquena!
—Em sembla que no ens revertirem gaire.

escrúpols envers el bé de la ciutat al nostre director, el qual, comprensiu, encarregà a un altre redactor més lliure d'escrúpols i menys lliure de circulació, que acabés el reportatge.

EL NOU CONVENI AMB LA COMPANYIA DE TRAMVIES

Pugem al tramvia, després d'esperar-lo mitja hora, i un cop ens hem barallat amb el brut i mal educat cobrador de la carraca, perquè no tenia canvi d'una pesseta, en pagar-li el bitllet hem pogut seure i encendre una cigarreta. Mitja hora de fumar i escopir i hem arribat al lloc on sabem que ens podien facilitar còpia del nou conveni amb la Companyia de Tramvies, que el nostre director ens havia encarregat que ens procuréssim. No ens ha costat gaire, perquè ha resultat que la persona que tenia la còpia tampoc no tenia passí.

El document diu com segueix: «Vista l'oposició de certa part de la premsa que troba perjudicial per a la ciutat el conveni establert entre la Companyia de Tramvies i l'Ajuntament, l'Ajuntament i la Companyia de Tramvies, trobant justificades les objeccions, pacten aquest altre conveni:
Primer. Considerant que el 24 d'aquest mes només reverteix a l'Ajuntament la línia de tramvies núm. 1, Sans-Rambles, cosa que havent-hi 61 línies és ben poca cosa i podria ésser considerada una burla per l'opinió, s'avança la reversió a la ciutat de totes 61 línies.
Segon. En possessió la ciutat de les 61 línies de tramvies i vista la impossibilitat d'explotar-les pels resultats desastrosos que ha donat aquest sistema a ciutats com Sant Joan de Terranova, Reikjawk, Addis Abeba i les ruïnes de Palmira, la ciutat de Barcelona cedeix les 61 línies de tramvies a la Com-

EL POBRE TORNER
—Tant que em varen aporrinar, i això que no passava d'ésser un aficionat!

en vista de la impossibilitat d'explotar-la l'Ajuntament.
b) A considerar tramvies tots els vehicles que passin pels carrers on ara no passen tramvies, encarregant-se del cobrament de bitllets als seus passatgers.
c) A permetre que l'Ajuntament faci totes les obres de reparació de les línies, per així poder garantir-ne la bona qualitat al ciutadà de Barcelona.
Per la seva part, l'Ajuntament es compromet:
a) A perseguir el peatí.
b) A mantenir en bon estat les línies, les vies, les entrees i l'entrecuix de la Companyia.
c) A no declarar lesiu el present conveni.
d) A renunciar a tota reclamació per tot el període que duri la Història de Catalunya de Rovira i Virgili i dels seus hereus un cop assolida l'època actual i endavant.
I perquè consti signem el present.

Per la Companyia,
La Companyia
Per l'Ajuntament,
Dat a Barcelona, a tants de tants de 1935.

els anteriors transports en un tipus únic de vehicles, per tal de donar als serveis la uniformitat que reclama l'estètica.
Per la seva part, l'Ajuntament de Barcelona no es compromet a altra cosa que a respectar aquest conveni.
Pel Foment d'Obres i Construccions,
El Foment d'Obres i Construccions
Per l'Ajuntament,
Dat a Barcelona, a tants de tants de 1935.

EL CONTRACTE AMB L'ARRENDATARIA DE L'ARBITRI SOBRE ELS GOSSOS
Per tal de regular el cobrament de l'Arbitri sobre el Gossos, l'Ajuntament de Barcelona estableix el següent conveni amb la Companyia Arrendatària de l'esmentat arbitri:
Primer. A canvi de proporcionar-li l'Ajuntament les llonganisses necessàries per lligar els gossos, l'Arrendatària de l'Arbitri es compromet:
a) A obligar a tots els ciutadans a tenir gos.

«MISS CATALUNYA»
—Somrigui, senyoreta.

b) A crear un arbitri per als que no tinguin gos, doble del d'aquells que paguin els que tinguin gos.

c) A augmentar en el doble de l'arbitri dels que no tinguin gos, l'arbitri dels que tinguin gos.

d) A considerar que tenen gos tots els ciutadans que no tenen gos.

Per l'Arrendatària de l'Arbitri sobre Tinença de Gos,

L'Arrendatària de l'Arbitri sobre Tinença de Gos

Dat a Barcelona, a tants de tants de 1935.

EL CONVENI AMB L'AGENCIA EXECUTIVA

Per tal de poder tenir el Presupost d'Ingressos al dia, sense la inseguretat que representa l'esperar que el contribuïent pagui, l'Ajuntament de Barcelona fa el següent conveni amb l'Agència Executiva:

A canvi d'aquesta seguretat, l'Agència Executiva es compromet:

- Primer. A no anar a cobrar cap rebut a domicili.
  - Segon. A repartir les citacions d'embarg per endavant.
  - Tercer. A executar-les igualment per endavant.
  - Quart. A substar els mobles i béns dels ciutadans amb un cinquanta per cent de benefici.
  - Cinquè. A substar les mullers dels ciutadans amb el cent per cent de benefici.
- Aquests cinc apartats s'enclouen en dos:
- Per l'Agència Executiva,
- L'Agència Executiva
- Per l'Ajuntament,
- Dat a Barcelona, a tants de tants de 1935.

EL CONVENI AMB LES POMPES FUNEBRES

Per tal que el ciutadà de Barcelona pugui morir-se amb tota l'alegria de que és mereixedor, traient a la mort el regust de cosa de caritat que representa ésser enterrat per la Casa de Caritat, el Servei de Pompes Fúnebres es cedeix a la Companyia General de Pompes Fúnebres amb les següents condicions:

A canvi d'enterrar tots els ciutadans de Barcelona, el Carnestoltes i la Sardania, la Companyia General de Pompes Fúnebres es compromet:

- Primer. A cobrar per endavant tots els enterraments.
- Segon. A fer preus especials de luxe per a les classes necessitades, establint, per facilitar aquests avantatges, enterraments a terminis segons les següents bases:

a) Els enterraments a terminis es pagaran per endavant en rebre el malalt la notificació de deshauc per part del metge de capçalera.

b) S'entendrà per enterraments a terminis els que es faran per parts del difunt, una cada setmana o cada mes.

c) Per tal que la Higiene i Sanitat quedin salvades, la Companyia General de Pompes Fúnebres, S. A. establirà una fàbrica de conserves on seran envasades les diverses parts dels difunts, en escabetx, en oli, o en tomàquet, segons tarifa de la Companyia i el gust de la família.

Tercer. La Companyia General de Pompes Fúnebres es compromet a enterrar amb totes les pompes fúnebres del cas tots els afers que es presentin.

Per la Societat General de Pompes Fúnebres,

L'Arrendatària de l'Arbitri sobre Tinença de Gos

Per l'Ajuntament,

Dat a Barcelona, a tants de tants de 1935.

Historia d'Espanya

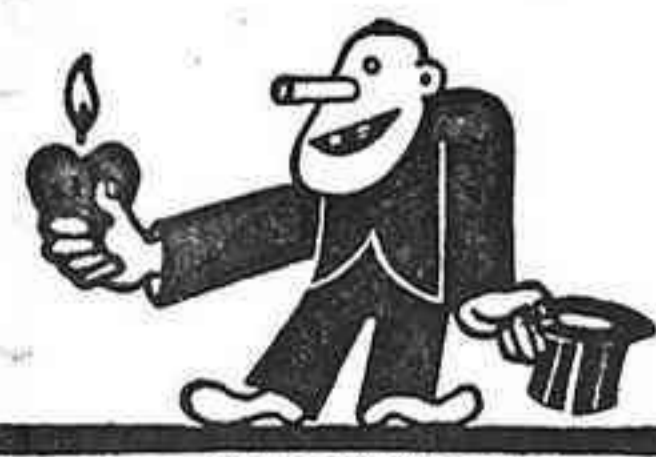
121. ¿Cuáles fueron las primeras derrotas de las fuerzas napoleónicas? — Las fuerzas de Napoleón recibieron rudos golpes en el Bruch y Esparraguera, y un gran descalabro en la batalla de Bailén, que tuvo resonancia europea, desastrosa para Napoleón (junio 1808).

122. ¿Qué ciudades se immortalizaron más en la guerra de la Independencia? — Las ciudades que más se immortalizaron fueron Zaragoza y Gerona, tan heroicas como Sagunto y Numancia y de más bello heroísmo.

123. ¿Qué otras victorias registra la Historia? — Además de la batalla de Bailén, ganamos las victorias de Chiclana, Albuera, Arapiles, Vitoria y San Marcial; pero mucho más felices fuimos luchando en guerrillas, que con las fuerzas ordenadas en batalla. Después de la victoria de San Marcial, devolví Napoleón la corona de España a Fernando VII (1814).

124. ¿Qué personajes alcanzaron mayor gloria? — Los que con más gloria pasaron a la posteridad son: los tenientes Daoiz y Velarde, que murieron gloriosamente

amb el cor a la mà

LES «MISSES» EN EXCLUSIVA

El Dia Gráfico, com cada any, ha organitzat el concurs de les misses a Catalunya. Com cada any també, ha enviat gasetilles i notícies als altres diaris, els altres diaris se'n han ocupat, han publicat retrats, informacions, actes, festes, etc., etc.; és a dir, n'han fet, com cada any, una cosa que, si era organitzada per El Dia Gráfico, semblava que tothom hi prengués part, una cosa més aviat popular, com si diguéssim.

Però aquest any els periodistes s'han trobat amb una sorpresa. Quan, com cada any, han volgut intervenir les misses, han sabut que aquestes havien estat obligades a firmar un contracte amb El Dia Gráfico, pel qual elles es comprometien a no concedir cap intervenció ni fer cap declaració més que a El Dia Gráfico.

Aquest conveni, els temes del qual sembla que són semblants als de l'Ajuntament amb la Companyia de Tramvies (ací El Dia Gráfico fa el paper de la Companyia), ha estat molt comentat i agrait pels diaris, que així es veuen relevats de la dura tasca d'inserir aquelles declaracions i es podran limitar a publicar els retrats—menys que també s'hagi reservat aquesta exclusiva El Dia Gráfico. En els medis periodístics hom espera amb impaciència el concurs de l'any que ve.

INGENUITAT

Diada del Llibre. Un jove matrimoni s'atura davant la parada d'una llibreria, al carrer de Salmeron.

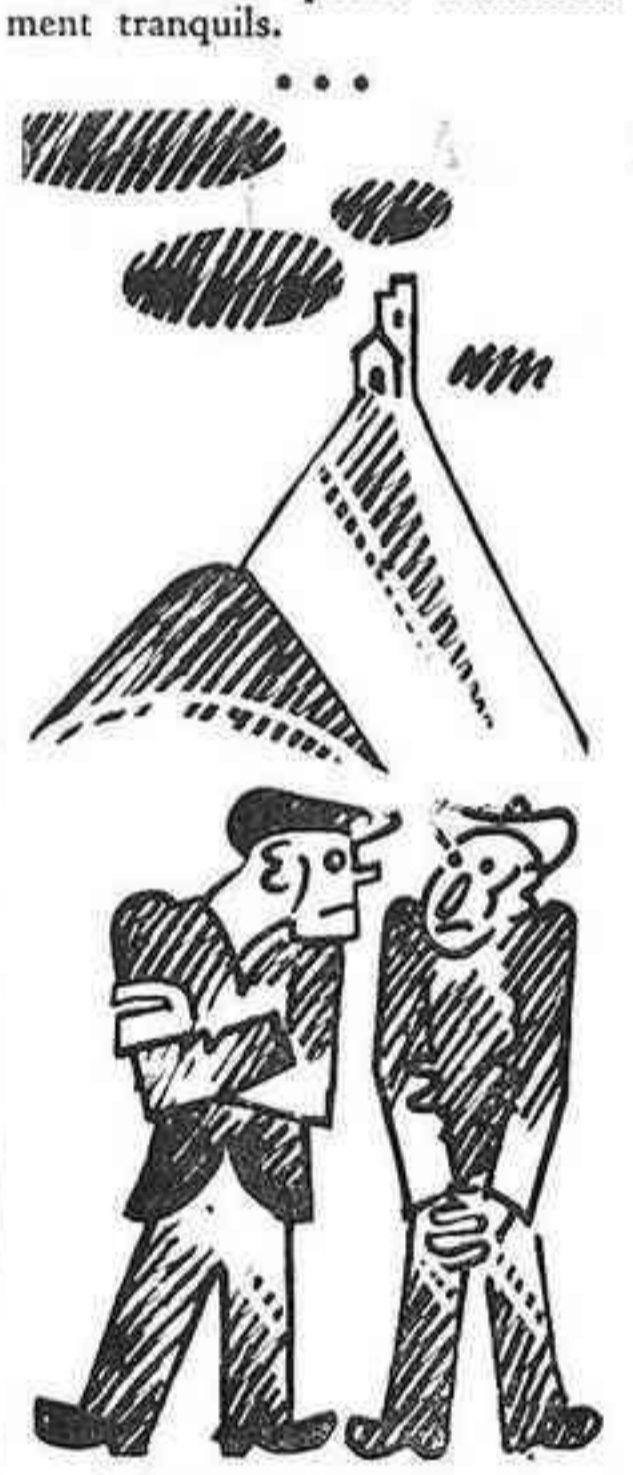
El marit, antic entusiasta de la Dictadura, compra un llibre sobre la infanta Isabel de Borbó i després invita la senyora a fer-se: —Yo quiero un cuento! Yo quiero un cuento!—diu aquesta, fent uns alreïros exagerats.

—Un cuento?—fa el marit, amb una cara com uns tres déus.

—Un cuento de Mickey—aclareix la senyora.

—Ah!

Tots varem quedar transitoriament tranquils.

—Quina por deu fer un moviment sísmic!

—Terratremolo de pensar-hi!

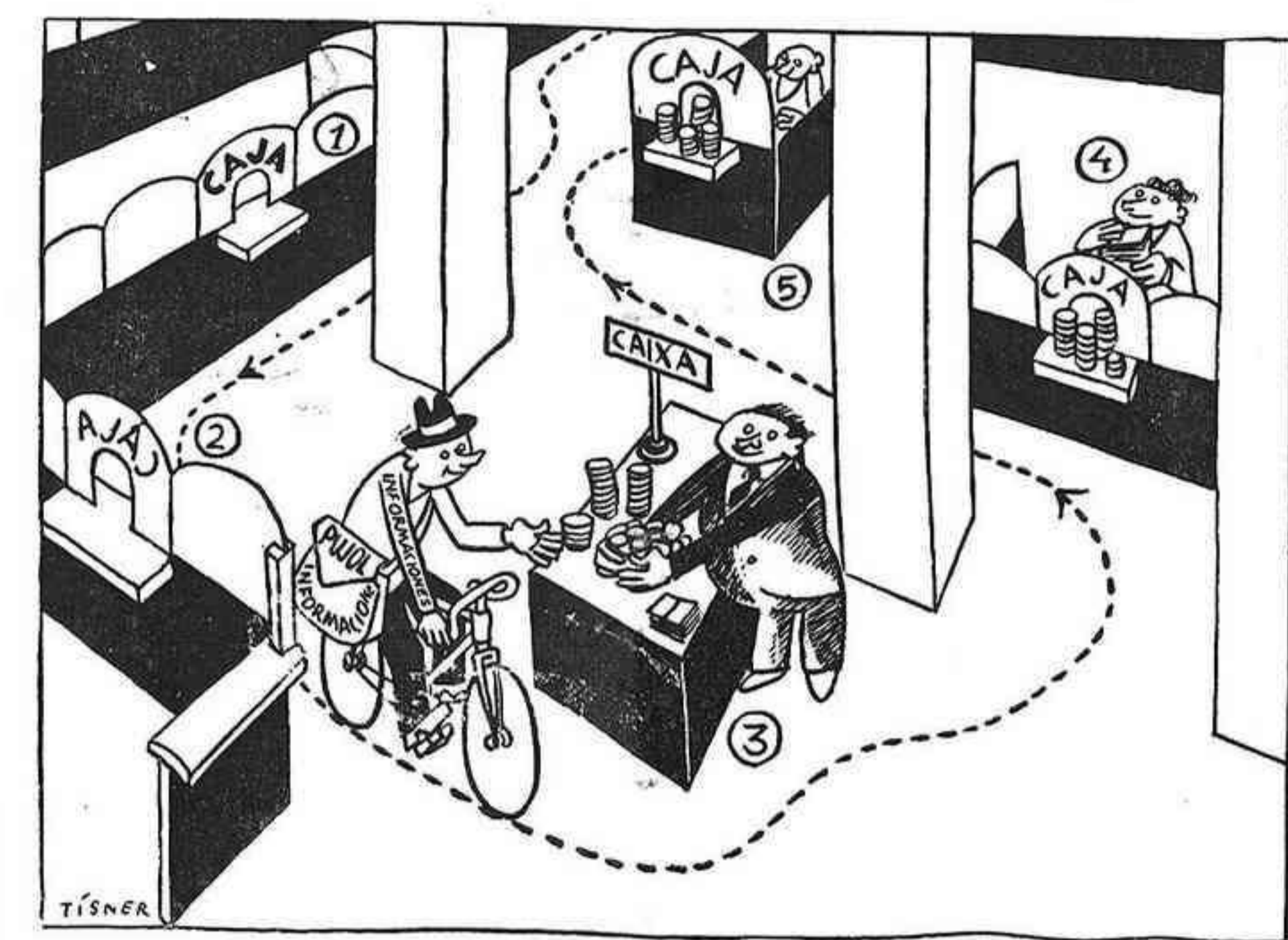
ESPERIT ESPORTIU

No es pot negar que la Volta a Espanya ciclista és un èxit. En dir això, més que a la part esportiva, ens referim a l'administrativa.

Si no, pregunteu-ho al senyor Joan Pujol, director del diari Informacions, que és el que organitza la prova. Entre les nombroses subvencions amb que ha estat afavorit el fidel empleat del senyor March, no hi podia faltar el de la Generalitat de Catalunya, la qual ha cooperat modestament amb vint mil pessetes, que el senyor Pujol ja ha cobrat.

Els eterns descontents s'han entretingut a fer remarcar que mai la Generalitat no havia subvencionat tan generosament la Volta Ciclista a Catalunya. Bastaria, per fer callar aquestes llengües viperines, recordar que la volta a Espanya ha d'ésser, forçosament, més llarga que la volta a la regió catalana. Però no val la pena.

No val la pena de dar-hi voltes...

LA VOLTA OFICIAL CICLISTA A ESPANYA

Les etapes corredegudes pel senyor Juan Pujol, d'Informaciones: De Madrid a la caixa municipal de Valladolid (1). De Valladolid a la caixa de la Diputació de Bilbao (2). De Bilbao a la caixa de la Generalitat de Catalunya (3). De Catalunya a la caixa municipal de Sevilla (4). De Sevilla a la caixa de l'Ajuntament de Zamora (5). I de Zamora a la caixa del govern de Madrid.

I UN BEI...

Ha començat la I Volta Subvencionada a Espanya.

... ..

L'organitza, i la cobra, el diari d'En March.

Volta!!

... ..

Es dedicarà un dia a homenajar el campió de Lliga.

... ..

Serà el Dia Betis.

... ..

S'ha descobert que el Diluvi Universal va començar el 1 dia del Llibre.

... ..

El carrer de Perot lo Lladre serà convertit en boulevard.

... ..

La Lliga ha completat els 31 anys de catalanisme.

... ..

Sembla que ja comença a amagar-se anys.

... ..

La restauració monàrquica; bona.

... ..

Ah, gràcies!

... ..

No; a Grècies.

... ..

S'ha constituït una societat anònima per extreure potassa de les aigües de Barcelona.

... ..

Es parla molt de l'affer Bloc...

... ..

...governmental.

... ..

Es poden agafar indigestions...

... ..

...o indigestores.

... ..

Ara censuraran els films: el que mai no serà censurat és el resultat que donen els mitjons Molfort's.

... ..

Si França i Rússia firmen l'aliança damunt paper de barba, serà indestructible.

Biberon RILLO

L'únic que sans bullir-se permet una neteja absoluta

Venda en Farmàcies i Ortopèdies Dipòsit general

A. LORAN

P. Urquinaona, 2.-BARCELONA

LABORJA LA VIDA

COTITZACIONS

CATALUNYA	
Generalitat, Ajuntament, Govern General, Tramvies, Comerç, Banca, Propietat, Agricultura i Ramaderia	1
País	4.000.000
ESpanya	
Govern, Oposició, Majoria, Minoria, Conferències, Acords i Desacords	4
País	19.000.000
ESTRANGER	
Francs (pacífics)	33
Rubles (idem) (?)	33
Marcus guerrers	3/4 de 15

Les principals activitats del país segueixen acusant la preponderància dels mateixos elements. No hi ha variacions radicals ni de les altres. Les operacions a llarg termini acusen una tònica netament d'esquerra, mentre la contractació actual es decanta cap a la CEDA i vacilla, dubtant...

Els números índex segueixen inamovibles. Uns a un costat i els altres a l'altre. I els números no fallen.

CORREU... HI TOTS

Servidor.—Es una ovella d'or. Cartutxu.—Un altre dia, germà. Xiroi.—Acabarà posant-li bar-Ramon.—Uuuu! Quina por!!! S. S. A.—Heu de tenir present que existeix la censura.

Ba-h-nal.—El mateix us diem. En aquesta època és més difícil fer El Be que un altre Hamlet.

B. B. i B.—Bé, home, bé!

Xim Pan C.—S'agraeix la bona voluntat.

Tits.—Gràcies. I torneu-hi.

Tinta verda.—Als senyors de la censura no els ha agradat.

Crisóstom.—Bona pensada. S'a-profita.

Nandis.—Ja veieu que en va un Carmello.—Ja veieu que no en va cap. Torneu-ho a provar d'aquí cinc anys.

Amat.—Seria millor que enviesis l'original a l'A. B., els diumenges al vespre.

T. Bosch F.—Té tota la raó en allò de la indústria. Per la veu, felicitat a la interessada. Està molt mal dit hindú singular i hindies plural. En ambdós casos sobra la e. Hindú, hindús. I celebrem la post-data.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quiniques pels asos de la pala.

Mercat d'Ocasions

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corts, 414 - Tel. 30422

LA PAU MUNDIAL ES UN FET

Des que l'Emiliano feia aquell forcejeo amb el senyor Duran i Ventosa a l'Ajuntament de Barcelona, per tal de permetre que es comencessin de fer els grups escolars, s'ha alumniat molt els radicals en les qüestions de cultura i se'ls ha volgut presentar com a paladins de la ignorància. Però nosaltres, que diem al pa, pa, i al vi, vi, i donem el pa als peixos, a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar, hem de sortir ara a la defensa de les activitats culturals dels radicals, especialment des que funciona el Club Republicano del Passeig de Gràcia, on la senyora Paula Borràs presideix la Sección Femenina que ja no és de Damas Rojas.

La senyora Paula Borràs és, a més de Presidenta de la Sección Femenina del Club Republicano, mestressa de l'Escola de Bosc de Montjuïc, o sigui mestressa municipal i, a més a més, maestra nacional, cosa fins ara incompatible.

Els mèrits, però, de la senyora Paula són tan grans que fa temps que hauria d'ocupar la direcció de l'Escola de Bosc, i si no l'ocupa és per una evident injustícia.

Ara, però, sembla que aquesta injustícia va a ésser reparada, ja que els mèrits han crescut tant que no es poden mantenir amagats per més temps. Només cal pensar que la senyora Paula, com a Presidenta de la Sección Femenina del Club Republicano, ha organitzat un concurs infantil amb repartiment de premis als millors treballs sobre el tema Horrores de la guerra i manera de evitar-la.

En espera que els pàrvuls de les escoles resolguin el problema del desarmament, la senyora Paula Borràs ha demanat a l'Alcaldia una subvenció para tan patriòtic i humanitari acto.

Potser sí que després de creure tant de temps que era una cosa tan greu la qüestió de la pau no serà més que un joc de criatures.

—Mira: la gran creu de la República.

UN LAPSUM

Després de molts ajornaments, dissabte va celebrar-se el sopar—és un dir—d'homenatge a Rafael Moragues. Malgrat el diari on escriu En Moragues, l'apat—diguem-ne apat—no tenia per objecte homenajar-lo per haver estat afavorit amb alguna creu de la República.

Es tractava d'una altra cosa més seriosa. Però no és això el que fa el cas.

El que fa el cas, és que El Dia Gráfico de diumenge, en donar compte del banquet (una mena de banquet dels acusats) i parlar de la gent que hi assistiren, escrivia el següent:

«Se dijo que entre los asistentes figuraba el escultor Viladomat; afortunadamente no fué así.»

El redactor d'El Dia Gráfico es veu que va confondre el nom del notable escultor amb el d'En Màrius Aguilar.

UN DISGUST

I ara que parlem d'En Màrius Aguilar...

RESTAURANT «GLACIER»

POLLASTRO ALLO SPIEDO

BOTA MAGICA 30 ANYS

VISITEU EL RESTAURANT DE MODA «GLACIER»

RAMBLA DEL MIG, 19 PLAÇA FRANCESC MACIÀ, 3

TELEFON 22503 BARCELONA

Des de que el seu amo ho és també de la ciutat de Barcelona, i gairebé de Catalunya, El Dia Gráfico no s'està de res. Entre altres coses, organitzà el Saló de la Moda en un dels palaus que aquest diari posseïx a Montjuïc, mentre espera ésser propietari de tota la muntanya.

Per procurar dissimular l'essència radical del Saló de la Moda, En Màrius Aguilar tingué la pensada de convidar-hi a donar conferències a la senyoreta Maria Luz Morales i als senyors Carles Soldevila i J. M. de Sagarra. Naturalment, cap dels tres acceptà.

Aleshores, En Màrius, va tenir una frase d'aquelles que el seu amo no sabrà dir mai:

—No por esperado ha sido me-nos doloroso.

Això raí! El saló bonic, serà quan la moda canviï...

Corbates GRANDMOND

Elegància incomparable

DANIEL'S

LA PERSECUCIO DE LA PORNOGRAFIA

L'Emiliano Iglesias, en vigílies del seu embarcament, s'ha posat a escriure com un (com un desesperat) a Renovación i hi escriu cada article que treu foc. En el de diumenge parlava de la Juventud Radical i del seu òrgano, i diu que

«El intento de un òrgano de Juventud Radical, si no presupone derroche de desinterés, voluntad de combate, resolucion de sacrificio y, sobre todo, un amor incomparable a la Patria y a la República en perpetua ignición, que renueve la gloria de los «bárbaros» amiguladores de lo decrepito, corruptor, y exaltadores de la vida fecunda y espléndida, sería una vieja preocupación exhibicionista.»

Un «òrgano de Juventud Radical», els «bárbaros» i la «vieja preocupación exhibicionista...»

Però més avall va més fort:

«A la juventud, que es pasión desbordante e incitativa, que es la vida misma en fermentación divina, no puede sujetársela a las normas achicadoras, crueles y desconcertantes del panurguismo, en las que están perdiendo la Patria y la República.»

Si això no és desconcertant... Però encara hi ha més:

«¡Arriba, jóvenes! No preocuparse de desautorizaciones ni ex-comuniones.»

Bufo! De qui? Però després es torna buclíc:

«Los que ahora se escandalicen y rasguen sus vestiduras, cantarán mañana (seran cantamanyanes?), comovidos, el «Hosanna» a esta generación que los ha libertado del surco en que se postraba su decoro.»

De «postrar el decoro en el surco», a pagès en diuen fer les feines al camp.

I més avall diu:

«Eso, o a sufrir como depravados el oprobio de la coyunda ajena.»

D'això en diuen una altra cosa: però passem i acabem. Diu després:

«A luchar no sólo con la palabra, sino con la vida engendradora misteriosa de la misma vida.»

I de tot això, en els quioscos, en diuen pornografia.

LA FEBRE DEL TREBALL

Un dels tècnics financers més importants de l'Ajuntament feia constar l'altre dia, molt indignat, que no era cert que ningú l'hagués consultat, a ell ni als seus companys funcionaris, amb motiu de certs projectes de conveni dels quals s'ha parlat bastant la setmana passada.

Algú que s'assabentà de les manifestacions de l'alt funcionari, digué, carregat de raó:

—Quins uns aquests tècnics! Els estalvien feina, i encara no estan contents.

PHILIPS

COMPTAT

LLARGS TERMINIS

RADIO UNIVERSITAT

NOVA URBANITZACIO (FINCA TORRE DEL BARÓ)

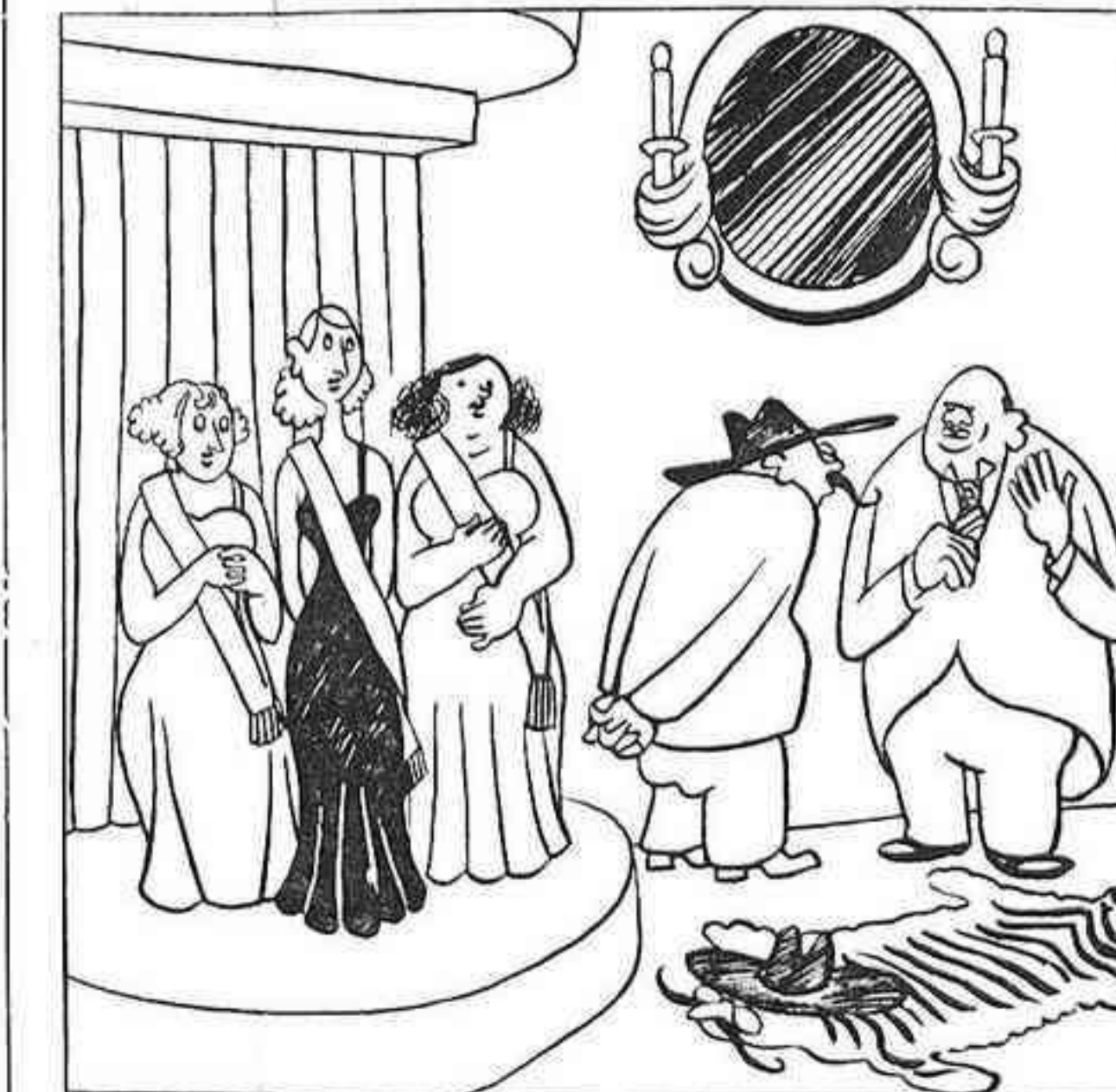
Quaranta milions de pams quadrats de terreny dintre el terme municipal de Barcelona es dividiran en SOLARS per a la construcció de Cases, Xalets, al comptat i a terminis de 10 a 20 anys.

En inaugurar aquesta Urbanització donem com a REGAL

200 solars a 10 cèntims el pam quadrat

lliure de despeses d'escriptura i plans

Despa'x: Corts Catalanes, 602, 4rt - Teléfon 2'809

PARLA ELL

—Màrius, Màrius! Em sembla que ja t'hi dediques massa a la misentropia!

CAMISERIA I SASTRERIA

ULTRAMODERNA, DANIEL'S

RAMBLA CATALUNYA, 13

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Després de Pasqua, que encara que diguin que és una inauguració de temporada, és en realitat la revifalla de la mort, les estrenes cinematogràfiques queden desorganitzades. El dissabte de Glòria tothom vinga estrenar i tot són alegoris, però a la setmana següent tot és pensar i rumiar com s'ho faran per canviar el programa, que sembla que sigui el que agradi més als empresaris. Si poguessin tornarien a estrenar el fill de Pasqua, i això seria la solució. Però així hi ha un contracte, i un contracte és un contracte i es troben que s'han d'aguantar.

De tot això els més perjudicats som nosaltres, que ja tenim prou dificultats per omplir columnes sense que ens diguin res o no ens ho deixin dir, que resulta que, ajornant-se les estrenes o estrenant de cop, acabarem per no saber de quines parlar. Afortunadament que encara ens queden unes quantes pomes per la set de la setmana de Pasqua, i veurem si anem tirant.

COLISEUM

El màxim aconseqüent de 1935

3.ª setmana d'èxits

Es un film PARAMOUNT Espectacular, humà

Sense reestrena fins octubre

Al Fèmina varen estrenar *La vida en broma*, que qualsevol diria que és un film còmic. Doncs no. Es per enganyar al públic que la vida no s'ha de prendre en broma perquè pot sortir malament. Hi ha, és clar, un xicot que se li pren en broma, i fa riure i tot; però li passen tantes coses a conseqüència de les bromes que fa als altres i que els altres li tornen, que acaba prenent-s'ho seriosament i es deixa convèncer per uns gangsters i tot acaba bé amb una darrera broma. Es distret però ens sembla que no hi ha perill que als espectadors se'ls ocorri fer bromes d'aquelles encara que no els hagi de passar tot allò. Però en el film ho fan perquè el públic passi, si més no, l'estona, i ja va bé.

Teatre ESPANYOL
Tots els dies exit del film documental rus
LA JEXTA PARTE
de la
tema
URSS
les desconocida.
Vea Vd.
EL GRAN EXPERIMENTO
(EN ESPANYOL)

Quando el amor muere, l'altre film que feien al Fèmina, no és ben bé que s'hi mori cap amor, sinó a punt a punt de néixer-en un altre. I quan diem que un s'hi adorm no ens referim al públic,

tot i que les butaques del Fèmina hi inviten, sinó a un amor que hi surt, que és conjugal. En quant al públic, no s'hi pot adormir perquè hi ha un actor tan bo com Franck Morgan, que fa de marit en perill, no perquè el tempte cap vampiressa, que afortunadament no n'hi ha ja, sinó perquè la seva muller es pensa que cuidant els fills ja fan prou i massa i, és clar, l'home, que ja no té la seva mare que el cuidi, necessita alguna cosa més.

Un film de pares i fills i marit i muller, molt interessant per als pares, per als fills, per als marits, per a les mullers i per a les noies incompreses.

A remarcar una disfressa d'elefant molt bona que porten dos bessons i els serveix per passar-se tres hores en un auto i per visitar després la que es pensen que és la fulana del seu pare. La situació és molt bona, com també ho és un sopar (vist i escoltat, s'entén), que podria fer pensar en el de *Les ales del temps*, però no ho fa.

Ara, però, al Fèmina, des de dissabte, ja no sopen perquè han canviat el programa, i fan *Noches de Nueva York*, que és un film d'aquells que quan comencen els actors són joves i quan acaben són vells ells i, de vegades, fins i tot els espectadors. Ací, però, no acaba de passar això darrer perquè el protagonista és Spencer Tracy, un actor molt bo que ja està fet a aquestes coses des que va interpretar el *Thomas Gardner*, titulat en espanyol *Poder y gloria*. En *Noches de Nueva York*, es ve a demostrar que els jugadors no poden acabar bé de cap de les maneres encara que siguin bons jugadors i bones persones. És, doncs, un film contra el joc, com si diguéssim una *Auca del bon jugador bona persona*. El públic en surt convençut que si no hagués estat tan bona persona potser les coses li haurien anat més bé.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.-Tel. 21966
Tarda: 3'30, 5'30 i 7'30 (continuació) Nit, a les 10.
Avui i demà, darrers dies de
Guillermo Tell
DIVENDRES, ESTRENA
Dama por un día
C.I.F.E.S.A.
DOCUMENTAL I DIBUIXOS
Butaca: 2'20; a les 7.30 1'65

Seamos optimistas és un film de propaganda contra la crisi econòmica americana. És un film d'aquells curts sobre el mateix tema, però llarg. Hi ha part de revista, uns sketxos. Hi surt Shirley Temple, en un sketx, com també en un petit paper, molt breu, de l'altre film, i aquell negre llarg i mort de mandra tan bo i dos actors que fan una escena d'acrobàcia ximples. També hi ha una mica de comèdia sentimental, però tant li fa.

Al Fantàsia varem veure-hi *Turandot*, que, encara que no ho sembla, és el nom d'una princesa xinesa. Diu que el nom se'l va empescar Schiller i que Puccini en va fer una obra. El film es titula *Turandot, princesa de China* i és alemany i de la Ufa i ve a ésser una mena de film còmic amb decorats de paravent xinès i comicitats alemanyes, o resoltes a l'alemanya. Aquest mateix film, fet a Amèrica i portat pel costat de l'abstrud pur, podria ésser una meravella. Ara, però, no és més que un film alemany.

URQUINAONA
12 HOMBRES Y UNA MUJER
Frene Lopez Heredia
Gran èxit

Amb *Turandot* projectaven al Fantàsia un film de colors de Walt Disney, que aquest sí que és una meravella; una altra meravella hem de dir. Es titula *Los pingüinos* i són les aventures d'una parella d'aquests ocells perseguits per un tauró i acabant per vencer-lo. El lector que no l'hagi vist ja es pot imaginar que difícilment es pot imaginar com s'ho fan si ha vist altres films d'aquest autor, tot i que aquest es fet amb elements més simples que els altres.

Gran Teatre del Liceu
Ballets Russos de Monte-Carlo
Dissabte 4 maig a les 10 nit
Les Sylphides, Le Bal, Los Presagios
Dimecres 5 maig a les 8'45 tarda
Carnaval, Petrouchka, El Bello Danubio Azul
Dimecres 7 maig a les 10 nit
La Boda de Aurora, La Tienda Fantástica, El Príncipe Igor
Dimecres 8 maig a les 10 nit
Los Cuentos Rusos, Jardín Público, El Bello Danubio Azul
Dijous 9 maig a les 10 nit
Les Sylphides, Los Presagios, Scheherzade

Georges Milton diu que és un dels actors més favorits dels grans públics francesos. No sabem com el deuen tractar els públics selecces de l'altra banda dels Pirineus, però hem de declarar que ací, a nosaltres ens agrada quasi tant com en Rafael Arcos, és clar que no tant perquè ja seria vorejar el desideratum, però vaja. En *Boboule I, rey negro*, Georges Milton fa les seves gràcies acostumades en uns escenaris de l'Exposició Colonial Francesa i en una mena d'Àfrica i es presenta amb unes negres de revista perquè el públic, si no hi va per ell, hi vagi per elles. I, és clar, hi va per elles. Si, un cop fet el film, n'haguessin tret Georges Milton i l'Exposició, esplèndid.

El botones del hotel Dalmace és un film alemany fet expressament perquè serveixi de complement. Essent així, ja no cal dir-ne res més.

ACTUALIDADES
Sessió continua de 3 tarda a 1 matd.
2.ª setmana del gran èxit
BABOONA
Documental FOX en espanyol i una completa informació en Noticiari Fox Mundial
Solent únic: UNA pesseta

Al Principal Palace, on ara hi fan cinema d'una manera quasi clandestina perquè es pot dir que els films no s'hi arriben a estrenar, o s'hi estrenen tan poc que no val la pena, projecten *La armada celeste*, que és un film italià d'aviació. D'aviació de maniobres i de les maniobres de l'any 1929. Serveix per ensenyar-nos els avions o part, de que pot disposar Itàlia, i això fa molta impressió; però si vulgués servir per mostrar-nos els actors de que pot disposar, en faria molt poca.

Quan s'ha acabat el film, sabem que han fet unes maniobres; però de tot l'altre no n'heu entès res, i no perquè no sapiguem l'italià, sinó perquè l'argument sembla escrit en italià per un turc que no el sabés.

Un bon sistema

Poc a poc la Cinea va desapareixent i aviat de tot aquella organització que tenia tants milions que no es podien comptar i que va haver-hi un moment que fins va tenir construïts els dibuixos projectes d'uns magnífics estudis i que fins va fer un film a Alemanya i la varen atreure al Cinema Miria, no se'n cantarà ni gall ni gallina. Els seus locals van repartint-se i com si res no hagués passat.

Però el bo del cas és que aquest traspàs dels locals es fa amb els programes contractats per tota la temporada i ara els nous empresaris es troben amb cada rave que els vénen ganes d'agafar-lo per les fulles i es diu si acabaràn per fer-ho.

Ara mateix, al Capitol, en projecten un que no hem vist encara, però que ja veurem i que sospitem que deu ésser allò de *Un amor en España*, perquè ací hi ha pega en això dels films mentre no sigui un film espanyol, que la gent l'accepta encara que en comptes de pega sigui una altra cosa, que provoca tardia i nit tals escàndols, que l'empresari novell ha hagut d'enviar a cercar un representant del propietari del local i un altre del distribuïdor del film i estacar-lo a la sala perquè vegia que ell no és responsable si un dia les butaques s'esmicolen totes soles. Trobem que el procediment és molt bo i ho seria més encara si aquest procediment se seguís amb els autors dels films espanyols, no perquè veïessin el que agraden, sinó perquè veïessin el film tantes vegades com es projectés i potser no hi tornarien.

PUBLI CINEMA
Passatge de Gràcia, n.º 57
Telèfon número 7968
Sessió continua 3 tarda a 1 matinata
Seient i pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Films religiosos

Cecil B. de Mille posava en escena, a Hollywood, un film sobre Jesucrist. El dia que s'havia de filmar l'episodi del Sant Sopar, el *régisseur*, una vegada tot estigué a punt, va avisar a Cecil B. de Mille. Cecil B. de Mille va arribar i clavà una mirada plena d'estupefacció a Jesucrist entaulat amb els seus dotze apòstols.

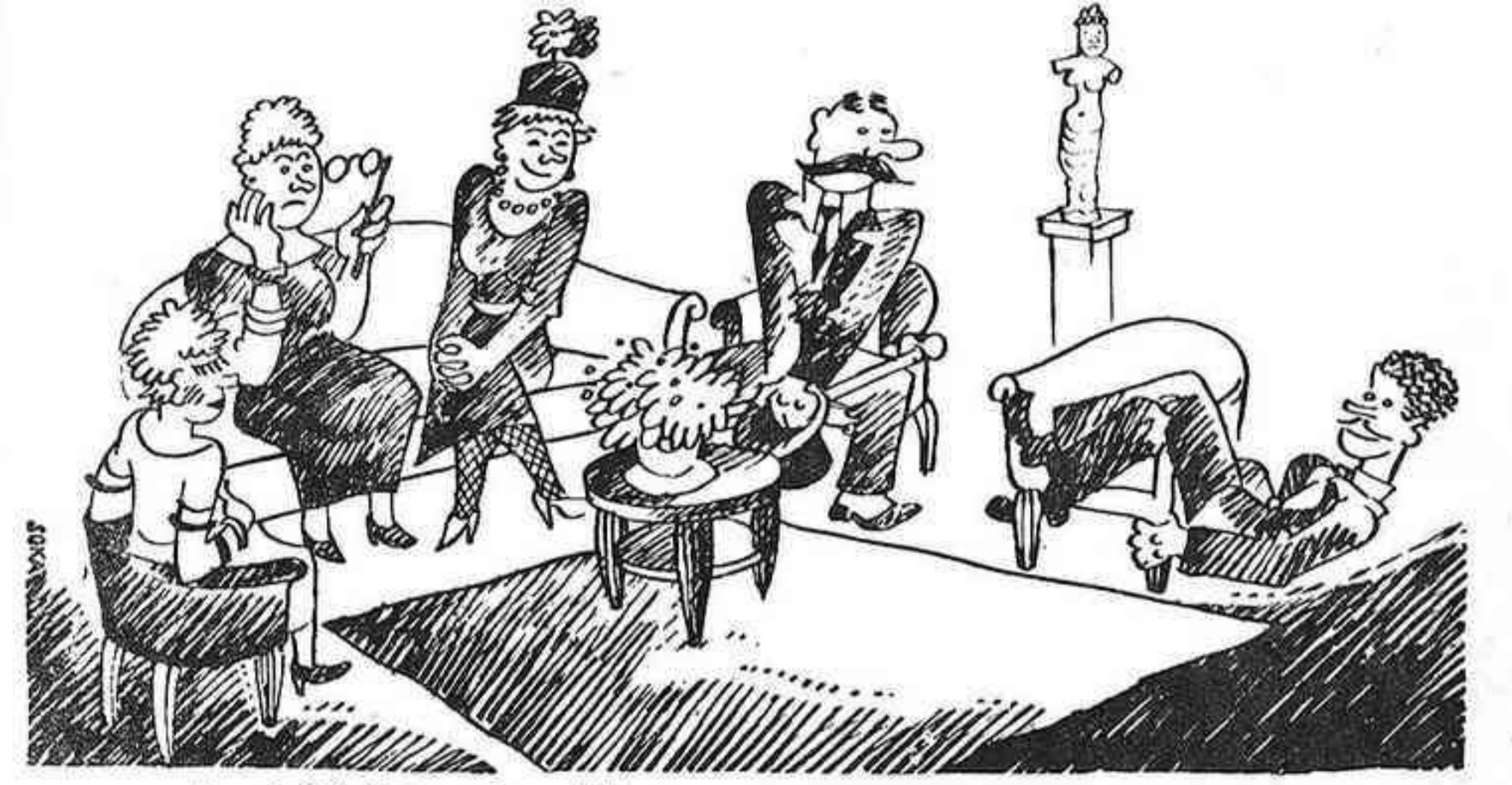
—Qui són aquesta gent?
—Els dotze apòstols.
—Per qui m'heu pres? Dotze apòstols? A mi? Amb la meua fama? En vull cent vint, que dic cent vint, mil dos-cents, dotze mil!
I desaparegué furios.

Contra les al·lusions

Des que *El Matí* es va apuntar el «tanto» de fer suspendre la projecció d'aquell film titulat *Elyssia, el Paraíso de los Nudistas*, fent-se seu d'un cop el Governador General, el President de la Generalitat i l'Alcalde i el bisbe, aquest catòlic diari no s'hi veu de cap ull. Per completar l'èxit ha sortit una disposició reforçant la censura i excitant-li el zel perquè no solament no deixi passar els films nudistes, sinó que tampoc no es deixi projectar els de gangsters. Així, d'un sol tret, s'eliminen la immoralitat i la insidía, i això està molt bé.

Tant que ens hauria agradat tornar a veure, però, *Topaze*, al cinema, s'entén. No perdem, però, l'esperança que tot s'arrangi satisfactoriament per a tots una vegada explicades les coses.

Sempre DANIEL'S
Corbates GRANDMOND

—I ara! Què li passa al seu fill?
—Des de que prengué part a les curses de side-cars, no sap seure d'altra manera.

MOLT IBEE!

Com que el senyor Eduard Borràs, redactor teatral d'*El Dia Gráfico*, va escriure en el seu diari que Rodolfo Blanca era el tenor còmic que tenia més poca gràcia de tots els tenors còmics, l'esmentat Blanca volgué demostrar-li que anava errat. Però en lloc de fer-ho des de l'escenari, com semblaria natural, preferí engalipar el periodista i fer-lo pujar al seu camerino del Victoria on l'obsequià, acompanyat d'en Pablo Gorgé i alguns comparses, amb una sessió privada.

Amb una sessió privada de cops de puny i esgarrapades, ben entès.

Després d'aquesta agressió, en Rodolfo Blanca segueix essent un tenor còmic tan dolent com abans.

Pel que fa referència a en Pablo Gorgé, el creiem un bariton i ens ha resultat un baix.

Un baix molt vache.

Si tots els artistes teatrals dolents que volten per Barcelona no troben altre sistema de millorar que apallissant periodistes, ens sembla que l'Associació de la Premsa no podrà donar l'abast de vic-times.

En canvi, si els periodistes, en lloc de fer crítica organitzessin una mena de partida de la porra destinada a apallissar els artistes trotnats, el pobre Rodolfo Blanca faria molt temps que hauria passat a millor vida.

Ell i els seus incautes espectadors.

Consti que no hem vist mai treballar l'esmentat Rodolfo Blanca. Però és evident que un home de tan mal geni no pot fer gràcia a ningú.

I d'això en diuen un tenor còmic?
El tenor de las praderias, li haurien de dir!

Ja sabem com acabarà tot plegat: amb en Blanca i en Gorgé agenollats dalt l'escenari i demanant perdó.

En Gorgé ja sap de què va: ho ha hagut de fer tantes vegades que ja li diuen el bariton-reclinatori.

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S
LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

L'Associació d'empleats de funeràries, enterraments i repartidors d'esqueles han constituït una penya teatral: la penya Lepe, naturalment.

Lepe és un altre tenor còmic. Aquest, almenys, no vol matar ningú de debò. Es limita a matar-nos de tristesa.

Al Poliorama continuen les representacions de la famosa comèdia de Pagnol.

Es pot dir que *Fanny* és executada, en el sentit literal de la paraula.

No li haurien pogut commutar la pena?

Alguns dels intèrprets de *Fanny* es resisteixen a dir el text exacte de l'obra. Hi fan esmenes i correccions pel seu compte.

El traductor, Melcior Font, els ha cridat a l'ordre.

—I ara, per què s'ho pren tant a la valenta?—han dit, sorpresos, els artistes.

Perquè ells, en el fons, el que volen, és fugir de *Fanny* i de veïna...

—Que heu vist la Reina?
—Pssst! Que és a Espanya?
—No!... La d'En Sagarra.

L'empresa de Romea ha publicat com a reclam un resum de les crítiques que féu la premsa barcelonina amb motiu de l'estrena de *Morena Clara*. Es amb aquest motiu que ens hem assabentat que el senyor Sánchez-Boxa, crític d'*El Dia Gráfico*, va escriure el següent:

Se les requirí (parla dels autors) a escena una y otra vez y se les obligó a hablar con sinceridad.

Ignoràvem que el públic de Romea es servís de certs procediments propis de la policia.

DIVENDRES ESTRENA DAMA POR UN DIA
Producció C.I.F.E.S.A.
8 primeres estrelles cinematogràfiques
Director: FRANK CAPRA
MARYLAND

Hom parlava l'altre dia a Bernard Shaw d'un empresari de teatre de Londres el qual ha encomanat a un conegut autor anglès una comèdia que només comporti tres personatges, una cambrera i un sol decorat.

—Això no és res—digué Bernard Shaw—. En la meua joventut, quan els empresaris refusaven successivament totes les meves obres, precisament a causa del nombre de decorats i de la costosa comparsa, vaig estar a punt d'escriure un drama que hauria batut tots els rècords de la simplicitat i... l'economia.

—Heus ací, no el resum, sinó el

diàleg complet de l'obra: Primer acte: el vell pescador (90 anys) i el sabater (70 anys), asseguts en un banc.

El vell pescador.—Amic meu, i que n'és de bonica la vida! No obstant, sento que aviat em moriré!

TELÓ

Segon acte. Vint anys després. El sabater, assegut, tot sol, en el mateix banc.—El vell pescador tenia raó. La vida és bella. No obstant, tinc la impressió que, després d'ell, també em moriré jo aviat!

TELÓ

Tercer acte. Vint anys després. L'escena és buida. En el banc no hi seu ningú.

TELÓ

En explicar aquesta anècdota, Bernard Shaw devia ignorar que a Catalunya tenim un autor, anomenat Carles Soldevila, que té per costum escriure comèdies no pas gaire més llargues que aquesta que el maliciós irlandès no arribà a fer representar.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

EL BE...RNAT METGE

A *La Veu de Catalunya* el docte recritic literari Manuel de Montoliu, quan s'esqueia precisament l'aniversari de la publicació del darrer llibre de versos de Carles Sindreu, o sigui, *Darrera el vidre*, ha cuitat (és un dir), a publicar-ne una metullosa crítica feta en els tons més encomiàstics. I heus ací com una crítica que apareguda en moments de major oportunisme innegablement hauria estat un ressort publicitari de primer ordre, ara, quan l'edició es troba completament esgotada (propaganda gratuïta), exerceix inequívocament tasques sabotejadores.

Breu: als mercats de llibres vells d'ençà de l'article d'en Montoliu, no donen l'abast a atendre gent que hi van a... vendre exemplars de *Darrera el vidre*.

El subtítol d'aquest *Breviari crític* del nostre admirat Manuel de Montoliu era el següent: *Dos pols oposats*. (No confondre's amb *Tres al Pol*, d'Angel Ferran.)

L'un pol era representat per en Carles Sindreu i Fivaller i l'altre pel cada dia més desconegut senyor Tharrats. Per tant, caldrà convenir que si un pol era el *terrat* l'altre pol venia a ésser per una llei de lògica irrefutable, la porteria.

O sigui, amb bones paraules, que en Sindreu és un poeta de planta baixa.

Aquests virtuoses de la diplomàcia són terribles!...

En Tomàs Roig i Llop, més Roig que no pas Tomàs però força més Roig que no pas Llop, ha publicat un llibre intitulat *Ronda d'històries*.

Deixant a banda les fidedignes referències que ens arriben d'a-

Seamos optimistas
amb Shirley Temple (la de "Ojos carinosos") i Warner Baxter
FOX

FEMINA
GRAN EXIT
Noches de Nueva York

questa obra, totes elles ben falagüeres per cert, ens fa l'efecte que el país no està per històries i que ben be pocs seran els que arribaran a la darrera pàgina del llibre sense haver profert una o diverses incorrectes exclamacions de: Mac assum «Ronda»!

Els veïns de les Rondes de Sant Pau, Sant Pere i Universitat, han visitat al senyor Tomàs Roig i Llop a fi d'obtenir un elevat descompte en l'adquisició del llibre Ronda d'històries.

El senyor Roig els ha respost que quedarien servits. Naturalment.

El Dr. Jeroni Moragues segueix confessant als seus amics que un dels llocs millors per a escriure una novella és el tramvia.

Es veu que el doctor Moragues, com a bon metge, és partidari d'agitar copiosament el novel·lista abans d'usar-lo.

Persones que es diuen ben informades asseguren que només han aparegut fins a la data una vintena de llibres parlant del 6 d'octubre.

Tenim els nostres motius per a dubtar-ne.

Els jugadors de dòmino, quan varen veure aparèixer darrera del reportatge de l'Aymami un segon llibre parlant del 6 d'octubre, es lliuraren a tota mena de verbals optimistes, el més feliç dels quals caldrà convenir que fou aquest: —Apa, ja tenim el doble sis!...

Als molts lectors que ens escriuen sollicitant-nos un concret aclariment sobre el perquè en Josep Maria de Sagarra s'ha passat dues setmanes sense fer l'aperitiu, ens plau informar-los que el primer poeta de Catalunya des de fa un quant temps s'ha imposat un règim severíssim que li veda tota comoniació amb l'alcohol, i l'aperitiu ja ni cal dir com i amb quanta severitat es troba inclòs en aquestes mesures de rigor.

Tant és així, que sembla imminent el canvi de nom de la popular secció de Mirador per l'honestíssim títol de La sopeta de caldo.

Es necessita subconscient en bon estat per intercalar a diversos poemes d'avanzada.

Escriure a J. V. Foix, K. R. T. U. Avinguda GATPAC, Sarrià.

Llibres consignats a la secció d'objectes trobats amb motiu del Dia del Llibre.

Memòries d'un lit de matrimoni, de Lluís Capdevila i Moncle. (Trobat sota un lit de matrimoni.)

Les banyes del Tibidabo, de Domènec de Bellmunt. (Trobat també sota un lit de matrimoni si bé no fou possible identificar les banyes.)

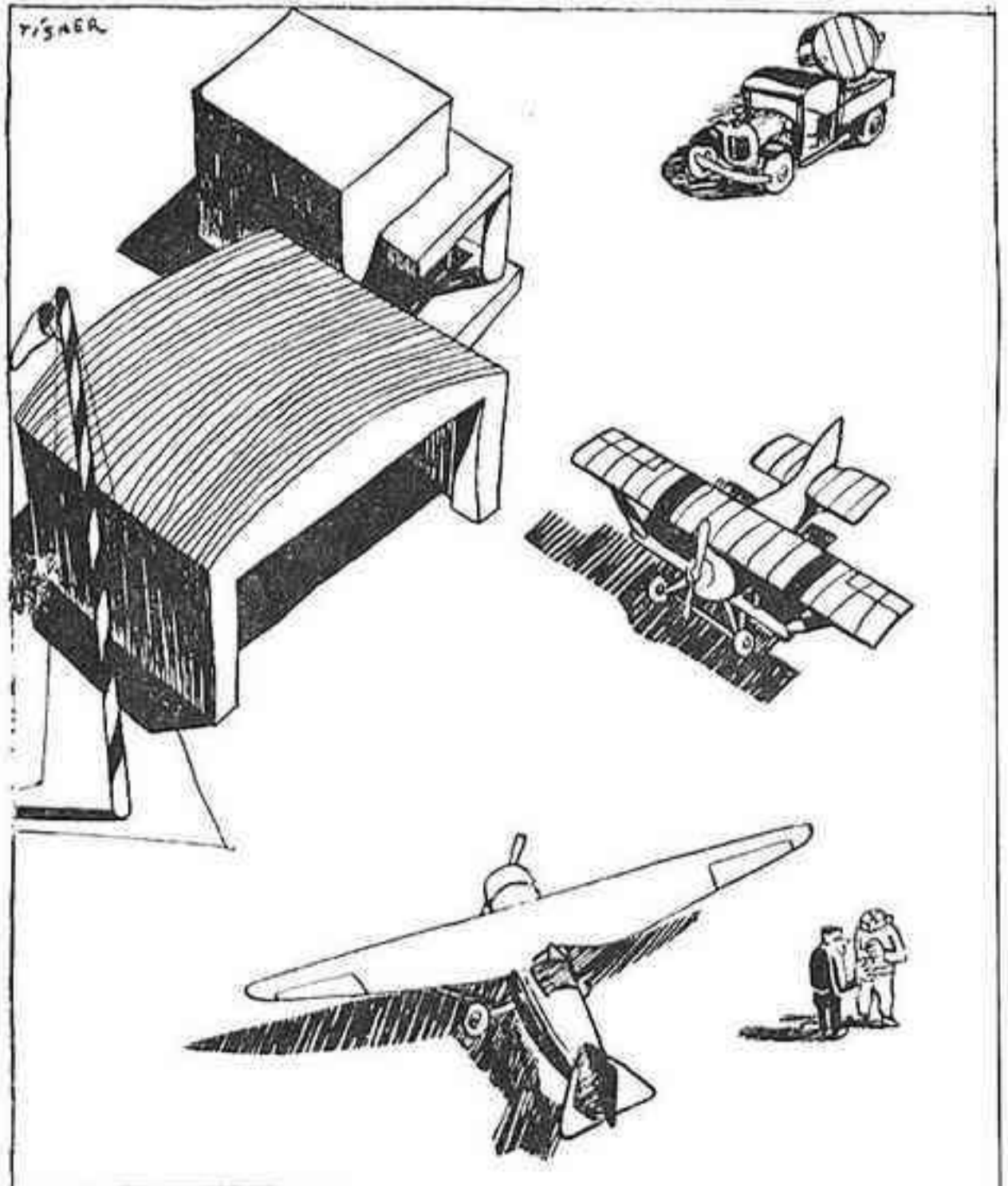
Els exiliats acusen, de Ramon Xuriguera. (Trobat en una cabina de l'Uruguai.)

Les algues roges, de Maria Teresa Vernet. (Trobat, naturalment, al fons del mar per un bus que es dirigeix a l'oficina.)

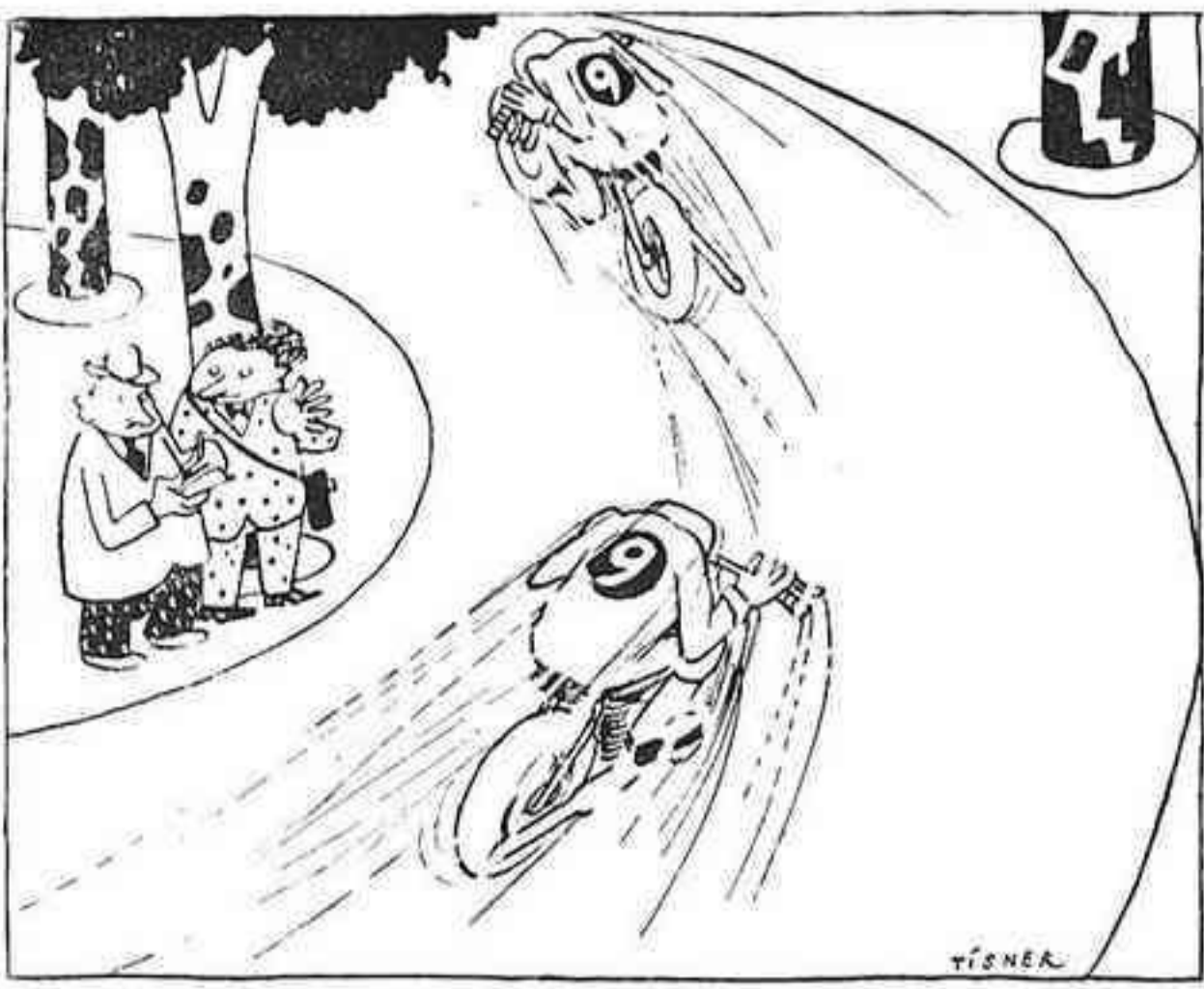
Darrera el vidre, de Carles Sindreu. (Trobat «darrera el vidre» d'una finestra del «Tenis» de La Salut.)

Els infants terribles, de Jean Cocteau. (Trobat al local de Adlan.) Camins de França, de Joan Puig i Ferrer. (Trobat a la pàgina 52 d'una guia de ferrocarrils.)

Creacions DANIEL'S Corbates GRANDMOND

A GUIDONIA, NOVA CIUTAT AERONAUTICA ITALIANA —Ja ho veus: una ciutat acabada de construir i ja és del temps de l'avió!

VELOCITAT PURA

- Aquell, qui és?
-En Stanley Woods.
-I el que li va al darrera?
-Ja torna a ésser en Stanley Woods.

Orelles esgarrriades

Millor que l'autogir

El Noticiero del dia 19 publica una informació amb el següent títol:

«Un incident a causa del vuelo de una camioneta.»

Tots els començaments han estat difícils i el de les camionetes voladores no tenia per què no ésser-ho.

El jove ancià

Del Noticiero del dia 17:

ANGIANO CARBONIZADO

Lugo, 17. — Comunican de Nogales que los vecinos de la parroquia de Dongos observaron que salía humo de la casa habitada por Daniel Fernández Gómez, de 20 años de edad.

Los vecinos penetraron en el edificio y en la cocina encontraron al anciano envuelto en llamas y completamente carbonizado.

El menys que es pot dir d'aquest ancià, és que va morir molt jove.

Geografia impolítica

També del Noticiero i del mateix dia 17:

DE LAS ELECCIONES EN DANTZIG

Triunfa el candidato nacional liberal

Perth (Escocia), 17. — En las elecciones legislativas complementarias ha resultado elegido el candidato nacional liberal señor Nrie Miller.

Si al Ciero confonen Dantzig amb Escòcia, res no els priva de creure que el bacallà ve del Sahara.

Respecteu les flors

L'Instant del passat dissabte s'ocupava de jardineria. Parlant de les flors deixava anar el següent:

«Si s'han collit unes flors a muntanya i en arribar a casa estan molt pansides, després de tallar una mica la tija es posaran en aigua i es taparan bé amb un drap ben mullat.»

Potser per haver d'acabar tapant-les amb un drap, ja ni calia anar a la muntanya!

ELS MOVIMENTS SEDICIOSOS A FORMOSA

Taihoku (Illa Formosa), 21. — S'ha produït un moviment sísmic de gran importància.

Tòquio, 22. — Comuniquen de Taihoku que degut a la magnitud del terratrèmol aquella illa tan Formosa ha quedat completament desfigurada.

Hong-Kong, 23. — Ha arribat a aquesta ciutat el número de L'Instant de demà amb el reportatge que ha fet Miquel Capdevila invitat pel terratrèmol de Formosa. Ha estat enviat per avió a les autoritats de Taihoku.

Taihoku, 24. — Gràcies a les dades geogràfiques de l'article de L'Instant, ha pogut reconstruir-se la fesomia de l'illa Formosa. El senyor Miquel Capdevila n'ha estat declarat ciutadà d'honor.

Taihoku, 25. — En un moment de lleure, les autoritats locals han acabat de llegir l'article de Miquel Capdevila. En arribar allà on diu:

Per sort, les ciutats de Taihoku i Tainan on viuen la majoria dels europeus i americans, resten intactes, han trobat que afortunadament los vagones eran de tercera i han decidit retirar-li el nomenament.

Taihoku, 26. — Malgrat els tres mil morts i els onze mil ferits que ha ocasionat el terratrèmol, la població de l'illa Formosa conserva la serenitat i això és degut, en bona part, al fet que L'Instant no hagi enviat el seu redactor Carles Sentís, el qual vol dir que la desgràcia no revesteix la importància que a primera vista se li havia atribuït.

La precipitació té aquestes falles.

DEL MOVIMENT SUBVERSIU DE FORMOSA

Per als nostres lectors tots els sacrificis són pocs. Trametem un redactor a Formosa amb l'encàrrec que hi fos i que ens expliqués com havia anat. Naturalment, arribà quan tot estava ja dat i beneït. Fins i tot alguns cadàvers estaven ja soterrats.

Aquest redactor havia sortit d'aquí amb un colom missatger sota el braç, per si el terratrèmol impediria el rebre notícies pels mitjans normals. Veient que passaven els dies i el colom no venia, anàrem a veure si el vàiem arribar, i, efectivament, el trobàrem a la carretera de Mataró, que venia tot caminant aprofitant el bon dia.

Interrogat hàbilment, ens digué que ell no podia parlar perquè ja havia passat l'època que els animals parlen, però ens lliurà un paperet escrit en japonès pel nostre enviat. Un còp traduït, diu així:

«L'illa de Formosa limita al Nord amb l'Oceà Pacífic, a l'Est amb l'Oceà Pacífic, al Sud amb l'Oceà Pacífic i a l'Oest amb l'Oceà Pacífic. És una illa voltada de mar per tot arreu i de temperament volcànic. D'aquesta illa abans se'n deia Linkin. Els habitants tenen més de linkinencs que de formosos. Per culpa d'haver-se'm escapat el tren, vaig fer uns minuts tard i no vaig poder arribar a ésser una víctima més. De totes maneres, ja són prou. He trobat tants morts com volcans. Jo, tot ha estat arribar com patir una erupció formidable. En tot el dia no faig res més que gratar-me els cràters. El terratrèmol ha convertit tots els carrers de la capital en boulevards.»

«Fa una calor que fa tornar groc. Me n'he anat a queixar al cònsol, i el cònsol m'ha aconsolat dient-me que la icterícia encara fa tornar més groc que la calor. M'he esgarrifat pensant el que passaria si a Formosa fes icterícia en lloc de fer calor.»

«Pels diaris de Barcelona m'he assabentat de la quantitat de morts que hi ha hagut, que és impressionant. He provat d'indignar-me per veure si em podia tornar vermell de la indignació, però sols he aconseguit encendre'm una mica.»

«La gent va pel carrer tremolant. Els ho deu haver encomanat el terratrèmol.»

«M'he assabentat que a un cinema de Tòquio passen un film de Wallace Beery. Al mateix temps, diuen que el volcà Asama ha erupcionat. Els habitants relacionen els dos fets. Sortirà cap allí tan aviat com tornin a funcionar tots els serveis, que ara estan parats, descausant d'aquests darrers dies que diu que hi ha hagut molt moviment. Per haver-se'm acabat les existències de coloms missatgers, les properes notícies les rebreu per signes.»

CAMISES ALTA NOVELTAT ASSORTIT MAXIM SEMPRE DANIEL'S

SALA PARÉS EXPOSICIONS DE PINTURES FRANCESC GALI I MARTI VIVES VENDA D'UNA COL·LECCIÓ DE PINTURA CATALANA

—Encara treieu aquell sant, en aquest poble, perquè plougué? —No; ara celebrem la Festa del Llibre.

La adriagualiana Diada del Llibre

Com ja és tradicional en aquesta diada, quan més esplèndid semblava el mati i el sol lluïa amb aquella empenya que ha convertit Barcelona en ciutat d'hivern — aquesta frase ens la facilita l'Atracció de Forasters —, varen aparèixer uns núvols malcarats i començà a ploure sobre les pàgines i cobertes dels llibres. En honor a la veritat, ens interessa fer constar que no va tractar-se, però, d'una pluja copiosa.

Sant Pere també ens volgué afavorir fent-nos el deu per cent.

Caminàvem tranquil·lament per les Rambles contemplant les parades de llibres que s'hi exhibien, quan vàrem sentir una veu femenina, lamentablement rogallosa d'alcohol, que ens cridava:

«Ps! Corre, vina, ros, que passarem una estoneta! Ens vàrem girar, una mica avergonyïdats. Era el Reportatge de la Barcelona pecadora, de Domènec de Bellmunt, que «feia senyors.»

A la Plaça de Catalunya els del «Foment de la Sardana» varen instal·lar-hi una diminuta parada de venda de llibres. La quantitat dels venedors era tan desproporcionada a les dimensions del diem-ne stand, que talment semblaven arengades de barril.

Per tant, trobem justificadíssima l'exclamació d'aquell peató: «Foment de la Sardana?» Trobo que fóra molt més propi: «Foment de la Sardana.»

La senyoreta Anna Murià ha publicat un fascicle intitulat La revolució moral, que ve a ésser una mena de 6 d'octubre sexual. Heus ací una florista revolucionària que pot llegir-se a la pàgina 17:

«La noia promesa que guarda la seva virginitat fins el dia del matrimoni, comet la vilèsia més gran: l'home enamorat viu unes hores freg a freg de la dona que estima sense poder heure-la, contingut per la resistència d'ella o per un respecte mal entès, i se'n separa enar-dit...»

El Reportatge de la Barcelona pecadora, quan va llegir això diuen que li van pujar els colors a la portada i tot era exclamar:

«I quines cosotes!... Però on anirem a parar?»

En un esclat de sinceritat la senyoreta Anna Murià Joana Mas escriu:

«Sobren dones. Invitem tots els homes de ciència, fisiòlegs, moralistes, filòsofs, que vinguin a resoldre això.»

Nosaltres, dit sigui amb tota franquesa, opinem completament a la inversa. Trobem que sobren homes de ciència, fisiòlegs, moralistes, etc., etc.

I, naturalment, tampoc no tenim cap inconvenient a invitar totes les dones que calguin. Fins i tot les tendres senyoretes Aurea de Sarrià i Anna Murià Joana Mas.

El senyor Josep Maria Lòpez-Picó, la Diada del Llibre va publicar un recull poètic: Poesies (1910-1935).

Entre aquestes poesies l'altíssim poeta ha inclòs el seu esgotat Mu-

seu, circumstància que ha interessat fortament Joaquim Folch i Torres, fins al punt que es creu imminent una entesa Lòpez-Picó-Folch i Torres regulant la visita a aquest museu tots els diumenges, de deu a una del migdia.

No cal dir com ho celebràrem.

En el Museu de Lòpez-Picó algú s'ha lamentat que no hi hagués poesies dedicades a l'obra dels nostres artistes. Hauria resultat tan agradable llegir-hi, per exemple:

MIR

Paisatges i nuvolades servides a pinzellades. Genial i mai confús, s'ha acabat, amén, Jesús.

LLIMONA

El paisatge s'ha entristit i té un aire tot neulit. Sentiment i melangia... (si pogués el compraria!).

SERRA

Els secrets dels clars i obscurs com ningú setje. (Quin home, si no patís del fetge!)

CABANYES

Del mar, la barca i el peix viu, en sap un niu. I us pinta tan tranquil·lament una com beu i dina. [marina

Copiem del llibre de Tomàs Roig i Llop (ui, quina por!) Ronda d'històries els següents abaloris:

L'envelat

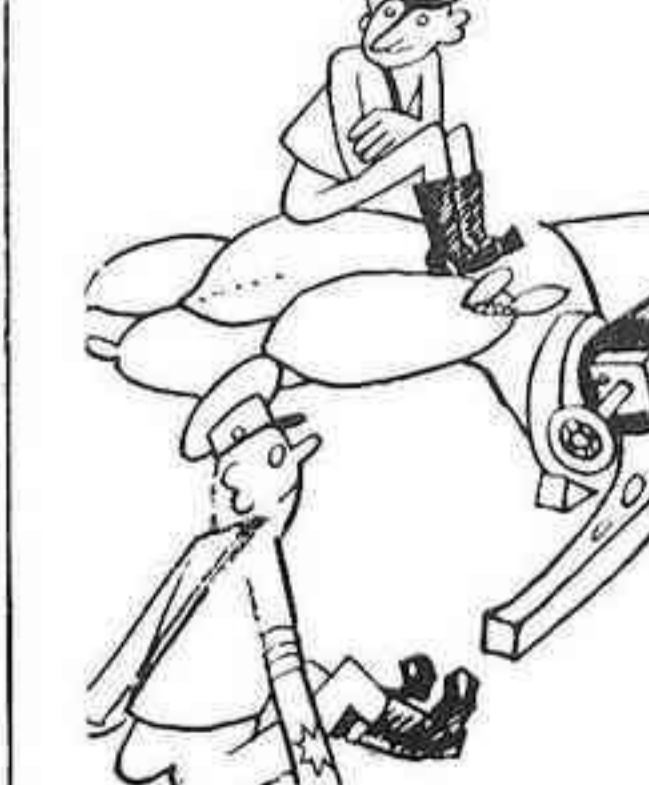
«Tenda de l'amor, sense l'amor.»

Aviadors!... «Caçadors d'horitzons i d'estrelles! Alerta, però, que la Mort, encaçant vos cels enllà, verda d'avarícia, no us buïdes el sarró!»

El sarró? I quina manera d'ensarronar la gent!

Segons estadístiques infal·libles, els llibres que obtingueren un major èxit de venda en la passada Diada del Llibre, són els que segueixen:

Segons L'Instant: Per la concòrdia, de Francesc Cambó; Ronda d'històries, de Tomàs Roig i Llop; i el reportatge de J. Costa i Déu i Modest Sabater La nit del 6 d'octubre a Barcelona.

ENTRE ARTILLERS DEL CHACO —Aquesta guerra ja dura massa. —Tira, home, tira!

Segons opinió de La Publicitat: La Vida i les Lletres de Júlia de Lespasse, de Carles Pi i Sunyer; Augues i Ventalls, de Josep Carner; i El fet del dia, de Joan Alavedra.

I segons La Humanitat: El 6 d'octubre tal com jo l'he vist, de L. Aymami Baudina; Llibre de Ritme, d'Agustí Esclaus; i totes les obres de Lluís Capdevila.

Ens sembla que els nostres lectors, després d'això, quedaran profundament informats.

PER FI L'EMILIANO!

Un homenatge que es feia esperar

Renovació de l'altre diumenge duia un important document que representa, per dir-ho així, el colofó que es mereixia la digna campanya que des de fa anys mena EL BE NEGRE per tal de situar aquest model únic de ciutadans que respon al nom d'Emiliano Iglesias (58 anys, ulls foscos, alçada 1'60 centímetres, cabell negre i ricat, bogitis excitants) al lloc que li correspon. No sols ens fem nostre el document, sinó que ens permetem afegir a les signatures que l'honoren la nostra, que no per modesta és menys sincera.

«El Gobierno de la República ha honrado a don Emiliano Iglesias nombrándole para la Embajada de España en Méjico. Se resumen en la personalidad política de don Emiliano Iglesias treinta años de luchas heroicas, en medios hostiles, por el triunfo de unos ideales populares, cuya gloriosa instalación en el país, por azares adversos de muchas pasiones desatadas, de imperio y justicia improvisados, antes que encumbrar al político y al ciudadano eminente, pusieron a prueba su temple civil, su lealtad política, su gran corazón de republicano.»

«En estos días históricos, en los cuales la revisión y la conciliación abren a la patria anchos y claros horizontes, es llamado don Emiliano Iglesias al servicio de la nación española, cerca de un gran país de nuestra raza.»

«Muchos amigos y correligionarios del nuevo embajador nos reuniremos con él en comida de confraternidad republicana, para ofrecerle con el abrazo de despedida el testimonio de nuestra fe en sus altas dotes de político, de republicano y de español.»

«Oportunamente se fijará la fecha y el lugar.»

«Cuidado con los rateros. «Madrid, 10 de abril de 1935.»

«Santiago Alba, Alejandro Lerroux, Juan José Rocha, Rafael Guerra del Río, Vicente Cantos, César Jalón, Eloy Vaquero, Manuel Marraco, presidente del Circulo de la Unión Mercantil, presidente de la Cámara Acozrada del Comercio, presidente del Lar Gallego, Ricardo Samper, Sifridio Blasco, Joaquín Pérez Madrigal, Teodoro Canet, A. Sánchez Fuster, Pedro Armasa, Gerardo Carerras y EL BE NEGRE.»

Per dificultats materials i en absència del senyor Màrius Aguilà, no ha pogut signar el manifest el senyor Pic i Pon.

Llegiu cada setmana El Be Negre

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

